

RICHELLE MEAD

POKRVNÉ
PUTÁ

ĎALŠÍ PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE *UPÍRSKA AKADÉMIA!*

POKRVNÉ PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria *Upírska akadémia*

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobožkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria *Pokrvné putá*

Pokrvné putá

séria *Diamantový dvor*

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

POKRVNÉ
PUTÁ

RICHELLE MEAD

sloart

Copyright © 2011 Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5797-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 1 – Bloodlines*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2011, preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10987654321

www.slovart.sk

NEMOHLA SOM DÝCHAŤ.

Ústa mi zakrývala ruka a druhú som cítila na pleci, triasla mnou, aby ma vytrhla z hlbokého spánku. Počas jediného úderu srdca mi hlavou preblesklo tisíc zúfalých myšlienok. Je to tu. Moja najhoršia nočná mora sa stala skutočnosťou.

Sú tu! Prišli si po mňa!

Zažmurkala som a vyľakane sa rozhliadala po tmavej izbe, až sa predo mnou zjavila tvár môjho otca. Prestala som sa šklbať, vyvedená z miery. Pustil ma, ustúpil a chladne si ma premeral. Posadila som sa. Srdce mi bilo ako splašené.

„Otec?“

„Sydney, ledva som ťa prebudil.“

Prirodzene, to bolo jediné ospravedlnenie, ktorého som sa dočkala za to, že ma vydesil na smrť.

„Mala by si sa obliecť a upraviť,“ pokračoval. „Rýchlo a potichu. Stretneme sa dole v pracovni.“

Vypleštila som oči, ale reagovala som okamžite. Existovala len jediná možná odpoveď.

„Áno, pane. Samozrejme.“

„Idem zobudiť tvoju sestru.“ Otočil sa na odchod a ja som vyskočila z postele.

„Zoe?“ vyhrkla som. „Čo od nej chceš?“

„Pst,“ napomenul ma. „Pohni si. A nezabudni – potichu. Nieže prebudiš matku.“

Bez slova zatvoril dvere a nechal ma tam s otvorenými ústami. Panika, ktorá len pred chvíľkou ustúpila, sa opäť vracala. Načo potrebuje Zoe? Budíček uprostred noci; musí ísť o naliehavú záležitosť týkajúcu sa alchymistov. S tým nemá Zoe nič spoločné. V podstate ani ja, keďže ma v lete suspendovali za nevhodné správanie. A čo ak tu ide práve o to? Čo ak ma chcú predsa len odpratať do nápravno-výchovného ústavu a Zoe ma má nahradiť?

Na okamih sa mi zatočil svet a musela som sa oprieť o posteľ, aby som nespadla. Polepšovňa. Nočná mora mladých alchymistov. Tajomné miesto, kam odvlečú tých, ktorí sa priveľmi zblížia s upírmi, aby im ukázali, že zišli z cesty. Čo sa tam naozaj deje, je tajné a ja som nikdy netúžila zistiť to. Bola som si takmer istá, že „naprávanie“ je iba krajší názov pre „vymývanie mozgu“. Zatiaľ som stretla len jedného človeka, ktorý sa odtiaľ dostal, a ak mám byť úprimná, bolo to, akoby sa vrátila iba jeho fyzická schránka. Pripomínal živú mŕtvolu, radšej som ani nepremýšľala nad tým, čo mu asi urobili.

Spamätala som sa, otec naliehal, aby som sa ponáhľala, tak som sa pokúsila zatlačiť zlú predtuchu do úzadia. Nezabudla som ani na druhé varovanie, preto som sa pohybovala čo najtichšie. Matka mala ľahký spánok. Za normálnych okolností by bolo jedno, že nás pristihne, ako sa vykrádame von za povinnosťami, no v poslednom čase neprechovávala k manželovým (a dcériným) zamestnávateľom práve vrúcne city. Odkedy ma minulý mesiac nahnevaní alchymisti vyložili na prahu rodičovského domu, v našej domácnosti panovalo asi také teplo rodinného kozuba ako vo väzenskom tábore. Naši sa príšerne hádali a ja s mojou sestrou Zoe sme okolo nich chodili po špičkách.

Zoe.

Načo potrebuje Zoe?

Vrťalo mi to v hlave celý čas, čo som sa náhlivo chystala. Vedela som, čo znamená „upraviť sa“. Džínsy a tričko neprichádzali do úvahy. Natiahla som si sivé nohavice a bielu blúzku. Navrch som si prehodila tmavosivý kardigán a úhladne si ho stiahla v páse čiernym opaskom. Jediným doplnkom bol malý zlatý krížik – ten, ktorý si nikdy nedávam dole z krku.

Účes predstavoval väčší problém. Aj po iba dvoch hodinách spánku mi vlasy vytŕčali na všetky svetové strany. Uhladila som ich a zafixovala poriadnym množstvom laku, čo snád vydrží, nech sa bude diať čokoľvek. Už som si len jemne prepudrovala tvár. Na viac nebol čas.

Celý proces mi zabral asi šesť minút, čo bol môj osobný rekord. Rýchlo som zbehla dolu, potichu ako myška, opatrne, aby som nezobudila mamu. V obývačke bola tma, no cez pootvorené dvere otcovej pracovne presvitalo svetlo. Považovala som to za pozvanie, tak som sa prešmykla dnu. Tlmená vrava okamžite ustala. Otec si ma premeral od hlavy po päty. Súhlas s mojím výzorom vyjadril spôsobom jemu vlastným: jednoduchým zdržaním sa kritiky.

„Sydney,“ začal. „Myslím, že Donnu Stantonovú už poznáš.“

Rešpekt vzbudzujúca štíhla alchymistka stála pri okne s rukami prekríženými na prsiach a pôsobila rovnako prísne, ako som si pamätala. So Stantonovou som bola v poslednom čase v úzkom kontakte, hoci len ťažko by sa dalo povedať, že sme priateľky – najmä keď sme následkom istých mojich aktivít obe skončili v akomsi „upírskom domácom väzení“. Ak ma aj za to nenávidela, nedala to najavo. Pozdravila ma zdvorilým prikývnutím – jednoducho profesionálka.

V pracovni boli ďalší traja alchymisti, všetko muži. Predstavili mi ich ako Barnesu, Michaelsona a Horowitza. Barnes a Michaelson boli rovnako starí ako môj otec a Stantonová. Horowitz

bol mladší, asi dvadsiatnik, a rozkladal si tetovacie náradie. Všetci boli oblečení podobne ako ja, ležérna elegancia v nevýrazných farbách. Naším cieľom bolo vyzerieť pekne, ale nepriťahovať pohľady. Alchymisti sa už celé stáročia hrajú na „mužov v čiernom“, oveľa dlhšie, ako ľudia začali snívať o živote na iných planétach. Keď im do tváří zasvietilo svetlo, všetci na nich mali vytetovanú rovnakú ľaliu ako ja.

Môj nepokoj narastal. Má to byť vypočúvanie? Vyšetrowanie, či moje rozhodnutie pomôcť odpadlickej polovičnej upírke naštrbilo moju lojalitu? Prekrížila som si ruky na prsiach a nahodila nezaujatý výraz, aby som pôsobila pokojne a sebavedomo. Ak som mala ešte nejakú šancu obhájiť sa, mienila som ju využiť.

Skôr ako stihol ktokoľvek niečo povedať, vošla Zoe. Zatvorila za sebou a s hrôzou sa obzerala okolo. Otcova pracovňa bola obrovská – kvôli nej dal urobiť prístavbu k domu –, takže sme sa tam bez problémov všetci pomestili. No keď som sledovala svoju neistú, vystrašenú sestru, vedela som, že sa cíti ako v klietke, akoby sa dusila. Pohľady sa nám stretli a ja som sa jej pokúsila prejaviť tichý súcit. Pravdepodobne to zabralo, lebo rýchlo pricupkala ku mne, hoci sa stále bála.

„Zoe,“ ozval sa otec. Nechal jej meno visieť vo vzduchu, ako to robieval, keď nám chcel dať najavo, aký je sklamaný. Ihneď mi bolo jasné prečo. Na sebe mala džínsy a staré tričko, hnedé vlasy mala zapletené do dvoch milých, no strapatých vrkôčikov. Hoci kto iný by ju považoval za „upravenú“ – ale on nie. Cítila som, ako sa ku mne chúli, a ochranársky som sa vystrela. Len čo sa uistil, že jeho výčitka zaúčinkovala, predstavil Zoe ostatným. Stantonová jej kývla rovnako zdvorilo ako mne a potom sa obrátila na môjho otca.

„Nerozumiem, Jared,“ pokrútila hlavou. „Ktorú z nich chceš poslať?“

„To je práve ten problém,“ odvetil otec. „Pýtali si Zoe... ale nie som si istý, či je pripravená. Vlastne viem, že nie je. Má iba základný výcvik. Lenže vo svetle nedávnych udalostí... Sydney...“

Okamžite som si začala dávať všetko dohromady. V prvom rade, a tom najpodstatnejšom, zdalo sa, že ma nepošlú do zlepšovne. Aspoň zatiaľ. Išlo o niečo iné. Moje predošlé podozrenie bolo správne. Chystajú misiu alebo úlohu a niekto si chce najat' Zoe, lebo ona, na rozdiel od istých členov jej rodiny, alchymistov ešte nikdy nezradila. Otec nepreháňal, keď tvrdil, že má za sebou iba základný výcvik. Toto povolanie sa dedilo a pred mnohými rokmi určili za ďalšiu alchymistku mňa. Moju staršiu sestru Carly preskočili, teraz študuje na univerzite a už je pristará. Otec trénoval Zoe len pre istotu, ak by sa mi niečo stalo. Napríklad ma zrazilo auto alebo uhryzol upír.

Vystúpila som dopredu, hoci som ani netušila, čo povedať. S istotou som vedela len to, že *nedovolím*, aby Zoe vtiahli do alchymistických sietí. O jej bezpečnosť som sa bála viac ako toho, že by som skončila v nápravno-výchovnom ústave – a to mi vážne naháňalo hrôzu.

„Po tej záležitosti som si svoje skutky obhájala pred komisiou,“ zdôraznila som. „Mala som dojem, že pochopili, prečo som to urobila. Som plne kvalifikovaná – oveľa viac ako moja sestra. Mám praktické skúsenosti. Viem presne, čo robím.“

„Ak ma pamäť neklame, tých praktických skúseností máš až priveľa,“ utrúsila sucho Stantonová.

„Rád by som si znovu vypočul to ‚prečo‘,“ prehodil Barnes, prstami naznačujúc úvodzovky. „Vôbec ma neláka podhodiť im nevyvíčené dievčatko, no takisto sa mi nechce veriť, že niekto, kto pomáhal upírskej kriminálničke, je ‚plne kvalifikovaný‘ slúžiť.“ Ďalšie posmešné úvodzovky.

Usmiala som sa naňho, aby som skryla hnev. Prejavý skutočným emóciám by mi nijako nepomohli.

„Rozumiem, pane, ale Rose Hathawayová nakoniec dokázala, že je nevinná a zločin, z ktorého ju obvinili, nespáchala. Takže v skutočnosti som nepomáhala kriminálničke. Koniec koncov, moje skutky dopomohli k nájdeniu pravého vraha.“

„Tak či onak, v tom čase sme ani my – ani ty – nemohli vedieť, či je nevinná,“ nedal sa odbiť.

„Viem,“ uznala som. „No verila som, že je nevinná.“

Barnes si odrkol.

„A presne o to ide. Mala si veriť tomu, čo ti povedali alchymisti, nie ujsť naverímboha. Všetky dôkazy, ktoré si nazhromaždila, si mala odnieť svojim nadriadeným.“

Dôkazy? Ako im vysvetliť, že to, čo ma donútilo pomôcť Rose, neboli dôkazy, ale pocit, že hovorí pravdu? Uvedomovala som si, že by to nikdy nepochopili. Všetkých nás učili veriť tomu najhoršiemu o jej druhu. Vysvetľovať im, že som v nej spoznala pravdovravnú a statočnú osobu, by mi bolo nanič. A reči o tom, ako ma iný upír vydieral, aby som jej pomohla, by to len zhoršili. Existoval jediný argument, ktorý by alchymisti akceptovali.

„Nikomu... som to nepovedala, lebo som si chcela pripísať všetky zásluhy. Dúfala som, že ma po odhalení povýšia a získam lepšie pridelenie.“

Stálo ma všetku sebakontrolu, aby som tú lož vyslovila s úplnou vážnosťou. Cítila som sa ponížene, že som niečo také pripustila. Akoby ma mohli ambície dohnať k takým nevídaným skutkom! Urobila som zo seba úlisného a plytkého človeka. No presne, ako som predpokladala, alchymisti tomu rozumeli.

„Pomýlená, ale v jej veku nič nečakané,“ skonštatoval pohrdavo Michaelson.

Ostatní chlapi ma častovali rovnako povýšenecky zhovieavými pohľadmi, ešte aj otec. Iba Stantonová sa tvárila pochybovačne, no ona z toho fiaska videla viac ako oni.

Otec preskakoval pohľadom po všetkých v kancelárii a očakával ďalšie komentáre. Keď sa nikto neozval, mykol plecom.

„Keď teda nikto nenamieta, radšej by som využil Sydney. Niežeby mi bolo úplne jasné, na čo ju potrebujete,“ vyhlásil s neskrývanou výčitkou, že ho zatiaľ nezaskvätili. Jared Sage nerád zostával mimo hry.

„Nemám nič proti staršiemu dievčaťu,“ súhlasil Barnes. „No nech tu zostane aj to mladšie, kým neprídu ostatní. Pre prípad, že by mali námietky.“ Zaujímalo by ma, koľkí „iní“ sa k nám ešte pripoja. Pracovňa môjho otca nebola žiadny štadión. Okrem toho, čím viac ľudí, tým dôležitejšia úloha. Prebehol mi mráz po chrbte. O akú misiu ide? Bola som svedkom toho, ako jeden či dvaja alchymisti ututlali aj obrovské pohromy. O aký kolosálny problém ide teraz, keď si to vyžaduje toľko pomoci?

„Čo mám teda robiť?“ ozval sa prvý raz Horowitz.

„Pretetuj Sydney,“ rozhodla Stantonová. „Aj keby nešla, neublíži jej, ak posilníme zaklínadlá. Tetovať Zoe nemá význam, kým nerozhodneme, čo s ňou.“

Pohľad mi preskočil na sestrine nepoznačené – a bledé – líca. Áno. Kým tam nemá ľaliu, je voľná. Keď vám raz na pokožke blčí tetovanie, už niet cesty späť. Patrite alchymistom.

Čo to naozaj znamená, mi došlo len minulý rok. Počas dospievania mi to rozhodne nedochádzalo. Otec do mňa odmal tlačil, aké je naše poslanie spravodlivé. Stále som verila, že je správne, len by som uvítala, keby ma varovali, koľko z môjho života zhltnie.

Horowitz si v kúte otcovej pracovne rozložil stolík. Potľapkal po ňom a priateľsky sa na mňa usmial.

„Nastupovať,“ vyzval ma. „Priprav si cestovný lístok.“

Barnes ho schladil pohoršeným pohľadom.

„Prosím. Mohol by si preukázať aspoň štipku úcty k tomuto rituálu, David?“

Horowitz iba pokrčil plecami. Pomohol mi ľahnúť si, a hoci som sa príliš bála ostatných na to, aby som mu úsmev opätovovala, dúfala som, že si v mojom pohľade všimne vďaku. Úsmevom mi dal najavo, že pochopil. Pootočila som hlavu a sledovala, ako Barnes so zbožnou úctou položil na stolík čierny kufrík. Ostatní alchymisti sa zhrčili okolo neho so zopnutými rukami. Musí byť mystik, došlo mi. Väčšina toho, čo alchymisti robili, sa zakladala na vede, ale niektoré úlohy si vyžadovali pomoc z hora. Koniec koncov, naše hlavné poslanie chrániť ľudstvo bolo zakorenené vo viere, že upíri sú neprirodzení a narušajú Boží plán. Preto s vedcami spolupracovali aj hierofanti, mystici – naši kňazi.

„Ó, Pane,“ zanôtil so zatvorenými očami. „Požehnaj tieto elixíry. Zmy poškvrtu zla, ktorú v sebe majú, aby ich životodarná moc vyžarovala čistotou až k nám, tvojim sluhom.“

Otvoril kufrík a vybral štyri malé flakóny, všetky plné tma-vočervenej tekutiny. Boli označené nápisom, ktorý som nedokázala prečítať. Pevnou rukou a cvičeným okom odliadol z každého flakónu do veľkej fľaše rovnaké množstvo. Potom vytiahol malé vrečko s práškom a prisypal ho dnu. Vo vzduchu bolo cítiť iskrenie a obsah sa sfarbil dozlata. Podal ju Horowitzovi, ktorý tam už čakal s ihlou v ruke. Všetci sa uvoľnili, obradná časť sa skončila.

Poslušne som sa odvrátila a nastavila líce. O chvíľu ma už zahalil Horowitzov tieň.

„Trochu to bude štípať, no ani zďaleka nie tak ako pri prvom tetovaní. Ide len o dofarbenie,“ vysvetlil mi.

„Viem,“ zamrmlala som. Raz mi už tetovanie dofarbovali.
„Vďaka.“

Ihla mi prenikla pod kožu a ja som sa snažila nemykať. Na-ozaj to *štípalo*, ale Horowitz netvoril nové tetovanie, presne ako povedal. Iba vstrekoval trochu farbiva do už jestvujúceho, aby obnovil jeho moc. Brala som to ako dobré znamenie. Zoe možno ešte nie je mimo nebezpečenstva, no určite by sa tak nenamáhal s mojím pretetovaním, ak by ma chceli poslať do polepšovne.

„Prezradíte nám, čo sa deje, kým tu čakáme?“ zisťoval otec. „Povedali mi len toľko, že potrebujete tínedžerku.“ Vyslovil to, akoby sme boli na jedno použitie. Potlačila som zlosť. Nič viac sme pre neho neznamenalí.

„Máme problém,“ počula som Stantonovú. Konečne sa dozviem nejaké odpovede. „S morojmi.“

Trochu sa mi uľavilo. Radšej s nimi ako so strigojmi. Akýkoľvek „problém“, ktorému alchymisti čelia, zahŕňa jednu z upírskych rás. Tých živých, čo nebažia po vraždení, zvládam. V mnohom pripomínajú ľudí (aj keď by som to nikdy nevyslovila nahlas), žijú a zomierajú ako my. Strigoji sú však zvráteným nepodarkom prírody. Sú to nemŕtvi vraždiaci upíri, ktorí sa zrodia, keď strigoj napojí svoju obeť vlastnou krvou alebo moroj úmyselne usmrtí niekoho tým, že ho vycicia z krvi. Stretnutie so strigojom sa zvyčajne končí niečou smrťou.

V hlave sa mi prehrávali všakovaké možné scenáre, keď som rozmýšľala, čo donútilo alchymistov konať takto v noci. Nieкто si všimol tvora s tesákmi? Ušiel niektorý z darcov a rozpráva o svojich zážitkoch na verejnosti? Ocitol sa nejaký moroj v rukách ľudského doktora? Alchymisti čelia podobným situáciám bežne a mám výcvik, aby som si s nimi poľahky poradila. Záhadou však ostávalo, ako by im tentoraz pomohla tínedžerka?

„Iste sa k vám donieslo, že minulý mesiac si zvolili mladú kráľovnú,“ vysvetľoval Barnes. Doslova som počula, ako prevracia oči.

Všetci v miestnosti súhlasne zamrmlali. Samozrejme, že o tom vedeli. Alchymisti sledujú politické dianie morojov veľmi pozorne. Vedieť, čo upíri robia, bolo kľúčové pre zachovanie tajomstva pred zvyškom ľudstva – a udržaní ľudí v bezpečí. To bol náš cieľ, ochraňovať našich bratov a sestry. Príslovie *poznaj svojho nepriateľa* sme brali veľmi vážne. Dievča, ktoré si moroji zvolili za kráľovnú, Vasilisa Dragomírová, malo osemnásť presne ako ja.

„Uvoľni sa,“ nežne ma napomenul Horowitz.

Ani som si neuvedomila, aká som napätá. Pokúsila som sa uvoľniť, no myšlienky na Vasilisu Dragomírovu ma nútili myslieť na Rose Hathawayovú. Uvažovala som, že by som zrejme nemala počítať s tým, že mám po probléme. Našťastie, Barnes pokračoval v príbehu bez toho, aby zmienil moje nepriame prepojenie s kráľovnou a jej priateľmi.

„Jednoducho nás to šokovalo, no rovnako to zaskočilo aj časť ich vlastných. Vypukli protesty a nepokoje. Mladú Dragomírovú nik nenapadol, ale pravdepodobne iba preto, lebo ju tak dobre chránia. Zdá sa, že jej nepriatelia si našli iný spôsob, ako sa k nej dostať: cez jej sestru.“

„Jill,“ vyhrkla som, skôr ako som si uvedomila, čo robím. Horowitz ma napomenul, lebo som sa pohla. Ihneď som oľutovala, že som na seba strhla pozornosť a prezradila svoje poznatky o morojoch. V mysli sa mi vynoril obraz Jillian Mastranovej, vysokej a chudej ako všetci moroji, s veľkými, večne plachými svetlozelenými očami. Veď aj mala byť prečo nervózna. Jill v pätnástich zistila, že je Vasilisinou nevlastnou sestrou, čo z nej robilo druhého člena ich kráľovskej línie. Aj ona bola súčasťou problémov, do ktorých som sa zamotala toto leto.

„Poznáte ich zákony,“ pokračovala Stantonová po chvíľke trápneho ticha. Jej tón naznačoval, čo si myslíme o morojských zákonoch. Volený monarcha? Nedávalo to zmysel, ale čo by ste čakali od neprirodzených tvorov? „Vasilisa musí mať v rodine aspoň jedného člena okrem seba, aby si udržala trón. Preto sa jej nepriatelia rozhodli, že ak sa nemôžu dostať priamo k nej, odstránia jej príbuznú.“

Oblial ma studený pot z toho, čo zostalo nevyslovené. Opäť som strelila bez rozmyslu.

„Stalo sa niečo Jill?“ Tentoraz som si aspoň vybrala okamih, keď si Horowitz dopĺňal ihlu, takže nehrozilo, že mi do babre tetovanie.

Zahryzla som si do pery, aby som už nič viac nepovedala. Pred očami som mala karhavý výraz otcovej tváre. Verejne sa strachovať o morojov bolo to posledné, čo som chcela, vzhľadom na svoje neisté postavenie. S Jill ma nespájalo nič mimoriadne, no už len predstava, že sa niekto pokúša zavraždiť pätnásťročnú dievča – rovnako staré ako Zoe –, bola poburujúca, bez ohľadu na rasu, ku ktorej patrilo.

„To práve nie je isté,“ odpovedala Stantonová. „Vieme iba toľko, že ju napadli, ale nevieme, či bola zranená. No v každom prípade je už v poriadku. K útoku došlo na ich vlastnom Dvore, čo značí, že zradcovia pochádzajú z vysokých kruhov.“

Barnes znechutene vyprskol.

„Čo iné sa dá čakať? Stále nechápem, ako ich rasa prežila tak dlho bez toho, aby si išli po krku.“

Ozvalo sa súhlasné mrmlanie.

„Či už to niekomu príde absurdné, alebo nie, *nemôžeme* pripustiť, aby medzi sebou bojovali,“ zdôraznila Stantonová. „Niektorí moroji začali na protest vyčítať a všimli si to aj ľudské médiá. To nesmieme dovoliť. Potrebujeme, aby mali stabilnú vládu,

čo znamená, že treba zaistiť bezpečnosť toho dievčaťa. Aj keď nemôžu veriť vlastným, nám áno.“

Nemalo zmysel pripomínať im, že moroji alchymistom neveria. No zo zabitia morojskej kráľovnej či jej rodiny by sme nemali žiaden ošoh, preto nás to robilo dôveryhodnejšími ako iných.

„Treba zariadiť, aby to dievča zmizlo,“ vyhlásil Michaelson. „Aspoň kým moroji nezmenia zákon, ktorý stavia Vasiliisu do bezvýchodiskovej situácie. Ukrytie Mastranovej medzi vlastnými nie je momentálne bezpečné, takže ju treba schovať u ľudí.“ Z jeho slov sršal odpor. „Zároveň je dôležité, aby zostala skrytá aj *pred* ľuďmi. Náš druh nesmie odhaliť ich existenciu.“

„Po konzultácii so strážcami sme vybrali lokalitu, kde bude podľa nás v bezpečí – pred morojmi aj strigojmi,“ pripomenula Stantonová. „Lenže aby sme si boli istí – ako aj tí, čo ju budú strážiť –, že ju nikto nevypátra, vyžaduje si to asistenciu alchymistov, ktorí budú neustále s ňou, keby nastali akékoľvek komplikácie.“

„Mrháme našimi zdrojmi. Nehovoriac o tom, že pre toho, čo s ňou zostane, to bude neznesiteľné,“ frflal môj otec.

Naplnila ma neblahá predtucha toho, čo príde.

„To bude Sydneina úloha,“ potvrdila Stantonová. „Bude jednou z alchymistov, čo sa budú ukrývať s Jillian.“

„Čože?“ zvolal môj otec. „To nemyslíte vážne!“

„Prečo nie?“ spýtala sa pokojne a vyrovnane Stantonová. „Sú približne v rovnakom veku, takže to nebude pútať pozornosť. A Sydney ju už pozná. Určite to pre ňu nebude až také neznesiteľné ako pre iných alchymistov.“

Povedala to na plné ústa. Označenie zradcu som ešte zo seba nezmyla ani náhodou. Horowitz prestal pracovať a odtiahol ihlu, aby mi dal možnosť prehovoriť. V hlave mi hučalo. Očakávali, že nejako zareagujem. Nechcela som, aby to vyznelo, že

ma ten plán znechutil. Potrebovala som si napraviť pošramotenú povest' a dokázať, že som ochotná počúvať rozkazy. Takisto som však nechcela budiť dojem, že mi blízkosť upírov či ich spolovice ľudských spoločníkov dampírov vôbec neprekáža.

„Tráviť s nimi čas nie je žiadna zábava,“ povedala som pokojným povýšeneckým tónom. „Je jedno, ako často to robíte. No spravím, čo treba, aby som nás – a všetkých ostatných – udržala v bezpečí.“ Nemusela som vysvetľovať, že tými „ostatnými“ myslím ľudí.

„Tak vidíš, Jared!“ Barnes bol s mojou odpoveďou spokojný. „Dievča vie, čo je jej povinnosťou. Podnikli sme už viacero krokov, takže všetko by malo ísť hladko, a rozhodne ju tam nepošleme samu – najmä keď ani morojka nebude sama.“

„Čo tým myslíte?“ Otec zostával skeptický. Zaujímalo by ma, čo ho na tom šťve najviac. Že by sa bál o *mňa*? Alebo sa iba obával, že čas strávený s morojmi ma už úplne zvedie z cesty? „Kolkí prídu?“

„Posielajú dampíra,“ prezradil Michaelson. „Jedného z ich strážcov, s čím nemám problém. Vybrali sme miesto, kde by sa strigoji nemali objaviť, ale ak áno, radšej nech s nimi bojujú *oni* ako my.“ Strážcovia boli špeciálne vycvičení dampíri, ktorí slúžili morojom ako osobná ochranka.

„A je to,“ oznámil mi Horowitz a odstúpil. „Môžeš sa posadiť.“

Počúvala som a odolala nutkaniu dotknúť sa líca. Cítila som iba stopy po ihle, ale vedela som, že už mnou prúdi mocná mágia, vďaka ktorej získam nadľudský imunitný systém a ktorá mi zabráni hovoriť o upírích záležitostiach pred obyčajnými ľuďmi. Nad temnou stránkou, nad tým, odkiaľ tá mágia pochádza, som radšej nikdy neuvažovala. Tetovania sú nevyhnutné zlo.

Ostatní tam postávali a nevšímali si ma – teda až na Zoe. Stále sa tvárila zmätene a vystrašene, nervózne na mňa hľadela.

„Možno príde aj ďalší moroj,“ pokračovala Stantonová. „Pravdupovediac, netuším načo, no boli neústupčiví v tom, že musí sprevádzať Mastranovú. Snažili sme sa im vysvetliť, že čím menej ich budeme musieť ukrývať, tým lepšie, ale... čo už. Vraj je to nevyhnutné a oni sa tam oňho postarajú. Tuším je to jeden z Ivaškovovcov. Nepodstatné.“

„Kde je to tam?“ zisťoval otec. „Kam ju pošlete?“

Výborná otázka. Tiež by som to rada vedela. Moja prvá samostatná misia ma zaviala cez pol zemegule do Ruska. Ak to alchymisti myslia s ukrytím Jill vážne, ktohovie, do akého zapadákovu ju pošlú. Na okamih som si dovolila dúfať, že skončíme v mojom vysnívanom meste: Ríme. Legendárne umelecké diela a talianska kuchyňa by boli dostatočnou kompenzáciou za papierovanie a upírov.

„Palm Springs,“ vyrazil Barnes.

„Palm Springs?“ zopakovala som. *To* som teda nečakala. Keď sa povie Palm Springs, napadnú mi filmové hviezdy a golfové ihriská. Neboli to Prázdniny v Ríme, ale ani Severný pól.

Stantonovej na perách pohrával nenápadný škodoradostný úškrn.

„Je to v púšti a je tam dostatok slnečného svetla. Nehostinné prostredie pre strigojov.“

„Nebude to nehostinné aj pre morojov?“ zamyslela som sa predvídavo. Moroji na slnku nevzbĺknu ako strigoji, no nadmerne vystavovanie sa slnečným lúčom ich oslabuje a chorľavejú.

„Vlastne áno,“ priznala Stantonová. „Ale menšie nepohodlie stojí za záruku väčšej bezpečnosti. Ak budú moroji tráviť väčšinu času dnu, nepocítia žiadne negatívne vplyvy. Navyše, ostatných morojov to odradí od návštev a...“

Všetkých upútalo zabuchnutie dverí auta za oknom.

„Och,“ povzdychol si Michaelson. „Dorazil zvyšok. Idem otvoriť.“

Vykĺzol z pracovne a zrejme ich išiel vpustiť, ktokoľvek to bol. O chvíľu som začula hlas človeka, ktorý sa k nám vracal spolu s Michaelsonom.

„Viete, otec mal iné povinnosti, tak poslal mňa,“ oznamoval. Dvere na pracovni sa otvorili a srdce mi zamrelo.

Nie, záúpela som v duchu. Hocikto, len nie on!

„Jared!“ zvolal nováčik, keď si všimol môjho otca. „Rád ťa opäť vidím.“

Môj otec, ktorý mi za celý večer sotva venoval letný pohľad, sa na neho *usmial*.

„Keith! Uvažoval som, ako sa ti darí.“ Potriasli si rukami a mne prišlo nevoľno.

„Keith Darnell,“ predstavil ho ostatným Michaelson.

„Syn Toma Darnella?“ overoval si Barnes, na ktorého to urobilo dojem. Tom Darnell je legendou medzi alchymistami.

„Presne toho,“ potvrdil veselo Keith. Bol asi o päť rokov starší odo mňa a mal blond vlasy, o odtieň svetlejšie než ja. Viem, že mnoho dievčat ho považovalo za fešáka. Ja? Pre mňa to bol chrapúň. A bol asi tým posledným človekom na svete, ktorého by som tu čakala.

„Predpokladám, že sestry Sageové poznáš,“ dodal Michaelson.

Keith pozrel najskôr na Zoe. Jeho modré oči mali každé trošku iný odtieň, jedno bolo sklené, hľadelo tupo do prázdna a vôbec sa nehýbalo. Druhé na ňu žmurklo. Zaškeril sa.

Stále dokáže mrkať, rozčuľovala som sa v duchu. To otravné hlúpe namyslené žmurkanie! No prečo by nežmurkal? Každý počul o tohtoročnej nehode, ktorá ho stála oko. Druhé mal síce